

Mgr. Petra Bielinová, advokát
IČO: 71623892, Reg. ČAK 12576
Sídlem: Praha 6, Muchova 13/232, PSČ: 160 00
e-mail: petra.bielinova@gmail.com
ID datová schránka: k78x386

Krajský soud v Brně
Rooseveltova 16, Brno

Doručeno datovou schránkou

V Praze dne 26. července 2013

žalobce: **Oživení, občanské sdružení**
IČ: 6736 5353
Sídlem Lublaňská 18,
120 00 Praha 2

zastoupen: **Mgr. Petra Bielinová, advokát**
IČ: 71623892, Reg. ČAK 12576
Sídlem Praha 6, Muchova 13/232, PSČ: 160 00
zástupce žalobce žádá o doručování písemností **prostřednictvím datové schránky**
ID datová schránka: k78x386

žalovaný: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
IČ: 65349423
Třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

žaloba

- **proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26. června 2013, č.j. ÚOHS-R153/2013/IN-12015/2013/320/EDy**

Soudní poplatek bude zaplacen na výzvu soudu

Příloha:

- příloha č. 1 - Plná moc + potvrzení o registraci občanského sdružení + stanovy + zápis z VH
- příloha č. 2 - žádost o informace ze dne 24. 4. 2013
- příloha č. 3 – prodloužení lhůty
- příloha č. 4 – částečné poskytnutí informace ze dne 17. 5. 2013
- příloha č. 5 – rozhodnutí ÚOHS o částečném odmítnutí informace ze dne 17. 5. 2013
- příloha č. 6 – odvolání ze dne 24. 5. 2013
- příloha č. 7 – rozhodnutí předsedy ÚOHS ze dne 26. 6. 2013

1.

Žalobce se obrátil na žalovaného s žádostí o informace dne 24. Dubna 2013. Konkrétně žalobce žádostí o informace požadoval tyto informace:

Profesní životopisy

- 1) **všech dosavadních předsedů a místopředsedů Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (r. 1996-2013), a to v minimálním rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, označení vykonávané funkce, časové období výkonu funkce, nejvyšší dosažené vzdělání ke dni nástupu do funkce a relevantní odborná praxe předcházející nástupu do funkce předsedy či místopředsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže,**
- 2) **dalších osob, které jsou či byly oprávněny samostatně rozhodovat jménem Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ve správních řízeních v letech 2010-2013 (dnes je pravděpodobně pracovní pozice v organizační struktuře Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže označena jako ředitel sekce), a to v minimálním rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, označení vykonávané funkce, časové období výkonu funkce, nejvyšší dosažené vzdělání ke dni nástupu do funkce a relevantní odborná praxe předcházející nástupu do této funkce na Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže,**
- 3) **všech současných členů rozkladových komisí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (r. 2013), a to v minimálním rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, označení rozkladové komise, označení předsedy rozkladové komise, den zahájení činnosti člena rozkladové komise, nejvyšší dosažené vzdělání ke dni zahájení činnosti člena rozkladové komise a relevantní odborná praxe předcházející vzniku funkce člena rozkladové komise.**

Žalovaný částečně požadované informace poskytl dopisem ze dne 17. 5. 2013.

Dále žalovaný dne 17. 5. 2013 vydal rozhodnutí, čj. ÚOHS-V50/2013/IN-8671/2013/610/ISn, kterým částečně odmítl požadované informace poskytnout a to

- pod bodem I výroku v části žádosti, která se týkala údajů o nejvyšším dosaženém vzdělání ke dni zahájení činnosti člena rozkladové komise a relevantní odborné praxi předcházející vzniku funkce člena rozkladové komise (relevantní část bodu 3 žádosti o informace), kdy v tomto případě měl žalovaný zřejmě na mysli pouze ty členy rozkladové komise, kteří nejsou zaměstnanci Úřadu, a to z důvodu údajné neexistence informace,
- pod bodem II výroku v části žádosti, která se týkala údajů o nejvyšším dosaženém vzdělání a odborné praxi bývalých předsedů a místopředsedů Úřadu (relevantní část bodu 1 žádosti o informace), ředitelů sekcí (relevantní část bodu 2 žádosti o informace) a všech současných členů rozkladových komisí, kteří jsou zaměstnanci Úřadu (relevantní část bodu 3 žádosti o informace), tentokrát z důvodu ochrany osobních údajů.

Žalobce si do rozhodnutí podal odvolání. Následně Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže coby odvolací orgán vydal dne 26. Června 2013 rozhodnutí, kterým prvoinstanční rozhodnutí žalovaného potvrdil a podaný rozklad zamítl.

Napadené rozhodnutí o rozkladu bylo žalobci doručeno dne 26. 6. 2013

- Důkaz:**
- příloha č. 2 - žádost o informace ze dne 24. 4. 2013
 - příloha č. 3 – prodloužení lhůty
 - příloha č. 4 – částečné poskytnutí informace ze dne 17. 5. 2013
 - příloha č. 5 – rozhodnutí ÚOHS o částečném odmítnutí informace ze dne 17. 5. 2013
 - příloha č. 6 – odvolání ze dne 24. 5. 2013
 - příloha č. 7 – rozhodnutí předsedy ÚOHS ze dne 26. 6. 2013

2.

2.1. Vydané rozhodnutí je neurčité

Žalovaný ve výroku rozhodnutí první instance neurčil, které dotčené osoby jsou a které nejsou zaměstnanci žalovaného. Z výroku tedy není patrné, u kterých osob jsou informace o vzdělání a praxi odmítány z důvodu jejich údajné neexistence a u kterých z důvodu ochrany osobních údajů. Označení osob – členů rozkladové komise, kteří jsou zaměstnanci Úřadu, je obsahem pouze odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, viz strana 4, poznámka pod čarou. Zbylé osoby, než ty, které byly žalovaným výslovně označeni jako zaměstnanci, pak zřejmě zaměstnanci Úřadu nejsou, byť takovou informaci rozhodnutí neobsahuje a to ani v odůvodnění. I když tato námitka byla žalobcem uplatněna v podaném oprávněném prostředku, žalovaný na svém postupu setrval a výrok rozhodnutí neupravil.

2.2. K odmítnutí informace z důvodu údajné neexistence informace:

Žalobce předně namítá, že žalovaný informacemi ohledně vzdělání a praxe členů rozkladové komise disponuje a pouze účelově tvrdí, že takové informace nemá, neboť nemá povinnost je mít.

Žalobce má za to, že žalovaný ve skutečnosti informacemi o vzdělání a praxi členů rozkladové komise disponuje, a to bez ohledu na skutečnost, zda tyto osoby jsou či nejsou jeho zaměstnanci. Zejména žalovaný musel mít informace o vzdělání a praxi minimálně kde dni, kdy ta která osoba byla uvedena do své funkce. Tuto skutečnost žalovaný ani nepopírá, viz bod 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z formulace odůvodnění rozhodnutí (konkrétně: „**pokud** Úřad shromažďoval informace o vzdělání a dosavadní praxi za účelem výběru členů rozkladových komisí...“) je zřejmé, že žalovaný si ani nijak neověřoval, zda informace o vzdělání a praxi platné ke dni vzniku funkce té které osoby má či nemá k dispozici. Nebylo tedy nikdy postaveno na jisto, zda se skutečně jedná o neexistující informaci, či zda prostě žalovaný informaci jen poskytnout nechce. Neposkytnutí informací žalovaný odůvodňuje pouze tím, že žádný zákon mu výslovně neukládá povinnost takové informace mít. To však samo o sobě ještě neznamená, že žalovaný takové informace nemá.

Účelovost tvrzení žalovaného je zřejmá i ze skutečnosti, že všichni členi rozkladové komise (dle informace poskytnuté žalovaným) začali vykonávat svou funkci k 1. lednu roku 2013. Pokud tedy žalovaný tvrdí, že na jedné straně požadované informace ke dni 1. ledna 2013 zřejmě měl, protože do funkce samozřejmě jmenoval jen osoby kompetentní, ale zároveň tyto informace uchovával je pouze po dobu, kdy k tomu byl povinen (tedy zřejmě asi do dne, kdy tyto osoby započaly vykonávat funkci člena rozkladové komise, tedy do 1. ledna 2013), je přinejmenším závažné, že ke dni podání žádosti o informace (duben 2013) již tyto informace žalovaný k dispozici neměl.

Žalobce má za to, že tvrzení žalovaného o neexistenci informace je nepravdivé. Podle § 152 odst. 3 správního řádu mohou být členy rozkladové komise pouze „odborníci“. Žalobci není zřejmé, jakým jiným způsobem, než právě vzděláním a odbornou praxí by mohl žalovaný v praxi ověřit, zda jmenované osoby tuto podmínku splňují či nikoliv. Dle přesvědčení žalobce navíc musí každý člen rozkladové komise tuto podmínku odbornosti splňovat nejen při svém jmenování, ale i při výkonu této funkce. Tato skutečnost je pod oprávněnou kontrolou veřejnosti, o jejichž právech a povinnostech žalovaný ve správních řízeních rozhoduje. Ke stejnému názoru se přiklání i komentář ke správnímu řádu, str. 447: Linde 2005, JUDr. Radek Ondruš, Správní řád, kde se výslovně uvádí: „*Podmínkou členství v rozkladové komisi je jasná a prokazatelná odbornost kandidáta členství v oboru, ve kterém rozkladová komise rozhoduje. Tyto podklady musí být v přezkoumatelné podobě založeny ve spise o jmenování jednotlivých členů komise. Účastník správního řízení má dle zvláštního předpisu o svobodném přístupu k informacím právo seznámit se s podklady o odbornosti jednotlivých členů rozkladové komise.*“

Pokud by soud přisvědčil tvrzení žalovaného, že žádnými informacemi o vzdělání a praxi členů rozkladové komise ani v omezeném rozsahu nedisponuje, museli bychom přijmout jako fakt skutečnost, že žalovanému je zcela lhostejné, jaké osoby připravují detailní rozhodnutí pro předsedu žalovaného a tedy jaké osoby

zásadním způsobem ovlivňují rozhodovací praxi žalovaného. Předseda žalovaného totiž o rozkladu rozhoduje pouze na návrh rozkladové komise. Navíc není oprávněn rozhodnout v rozporu s tímto návrhem, viz také komentář ke správnímu řádu, str. 446: Linde 2005, JUDr. Radek Ondruš, Správní řád. De facto jsou to tedy členové rozkladové komise, kteří mají v rukou rozhodnutí v konkrétní věci.

Případná skutečná lhostejnost žalovaného ohledně obsazení míst rozkladové komise může dle přesvědčení žalobce zapříčinit i vydání nezákonného rozhodnutí, tedy vydání rozhodnutí, které bylo vyhotoveno a prosazeno osobou, která v dané věci byla ve střetu zájmu, či - v méně závažném případě - osobou, která neměla dostatečnou či zcela žádnou odbornost pro výkon této funkce. Žalobce zdůrazňuje, že účastník řízení se například (a to ani zpětně v obdrženém rozhodnutí ve věci samé) nikdy nedozví, kdo byl členem „jeho“ rozkladové komise, což je patrné z každého rozhodnutí o rozkladu. Myšlenka žalovaného, že by snad účastník mohl nějakým způsobem uplatnit námitku podjatosti vůči členu rozkladové komise, a to nejlépe nějakým pro něj skutečně efektivním způsobem tj. před vydáním rozhodnutí v jeho věci, je dle přesvědčení žalobce mylná. Tím spíše veřejnost oprávněně očekává, že ústřední správní orgán bude jmenování osob do funkce členů rozkladové komise věnovat mimořádnou pozornost a bude přezkoumávat i jejich odbornou způsobilost k výkonu funkce a to nejen ke dni uvedení do funkce, ale po celou dobu výkonu funkce.

2.3. K odmítnutí informace z důvodu údajné ochrany osobních údajů:

Žalobce má zejména za to, že odepření požadovaných informací s odkazem na nutnost chránit osobní údaje a soukromí dotčených osob, tedy s odkazem na povinnost chránit osobní údaje a soukromí předsedy žalovaného, místopředsedů žalovaného, dalších osob oprávněných samostatně rozhodovat jménem žalovaného (ředitelé sekcí) a konečně i těch členů rozkladové komise, kteří jsou zároveň zaměstnanci žalovaného, je zcela účelové a nesleduje žádný legitimní cíl, konkrétně skutečnou ochranu osobních údajů a soukromí těchto osob. Žalobce se domáhá pouze a jen takových informací, které přímo a velmi úzce souvisejí s výkonem funkce dotčených osob. I v případě, že by se jednalo o osobní údaje, je třeba v tomto případě aplikovat § 5 odst. 2, písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, kdy v takovém případě se informace zpracovávají i bez souhlasu dotčené osoby.

K tvrzení žalovaného (rozhodnutí 1. Instance - bod 18 a rozhodnutí 2. Instance - bod 23), že údaje ohledně vzdělání a odborné praxe přímo nesouvisí s výkonem funkce a že se tedy na ně (zřejmě?) nevztahuje výjimka z režimu zákona o ochraně osobních údajů dle § 5 odst. 2, písm. f) zákona o ochraně osobních údajů:

Žalobce nepožadoval žádné informace týkající se skutečného soukromí dotčených osob, tedy zejména nepožadoval žádné citlivé osobní údaje, jako jsou informace vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu či sexuálním životě či jiných srovnatelně „osobních“ informací.

Žalobce se domáhá pouze poskytnutí informací úzce a přímo souvisejících s výkonem funkce v rámci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a to pouze u vybraných osob působících buď na pozici vysoce postaveného zaměstnance Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže či na pozici člena rozkladové komise, kdy v obou těchto případech je pro řádný výkon funkce zcela zásadním předpokladem odpovídající vzdělání a dosažená relevantní odborná praxe.

V prvoinstančním rozhodnutí žalovaný pouze bez dalšího konstatoval (bod 18), že vzdělání a odborná praxe dle jeho názoru přímo nesouvisí s výkonem výše uvedených funkcí, aniž by tento svůj názor jakkoli blíže odůvodnil. Odvolací orgán, Předseda žalovaného, se k této námitce žalobce ohledně absence důvodu vedoucí k této úvaze, rovněž nijak blíže nevyjádřil, když v bodě 17 napadaného rozhodnutí nejprve konstatoval, že touto námitkou žalobce se bude zabývat v bodě 23 rozhodnutí, aby pak v bodě 23 pouze bez dalšího sdělil, že „úřad vztahuje přímou souvislost pouze na tu část odborné praxe, která vypovídá o veřejné a úřední činnosti“, z čehož má zřejmě vyplývat, že vzdělání a odborná praxe nevypovídá dle názoru žalovaného o veřejné a úřední činnosti.

Předseda žalovaného dále v bodě 30 rozhodnutí na jednu stranu připustil, že je na místě určité omezení soukromí a to zejména u osob, které stojí v čele úřadu (předseda, místopředseda) či u osob, které disponují určitou rozhodovací pravomocí (ředitelé sekcí). Omezení jejich soukromí však (bez bližšího odůvodnění) omezil výhradně na poskytnutí jména, příjmení, roku narození a specifikace zastávané funkce, aniž by však blíže vymezil, proč tyto údaje s výkonem funkce souvisí a údaje ohledně vzdělání a odborné praxi již nikoli.

V tomto ohledu je zavádějící i odůvodnění dalšího rozlišení žádostí dotčených osob na osoby „méně a více omezené v právu soukromí“, když v bodě 31 napadeného rozhodnutí žalovaný argumentuje tím, že „v případě jiných osob není možno nalézt dostatečný zájem na veřejné diskuzi o jejich vzdělání a odborné praxi“. Tento argument je zcela lichý, když vzdělání a odbornou praxi žalovaný neuvedl ani u všech předsedů a místopředsedů úřadu (omezené informace o vzdělání a odborné praxi, byly ze strany žalovaného poskytnuty pouze o současném předsedovi a současných místopředsedech úřadů), ani o žádné další osobě, která má u žalovaného rozhodovací pravomoc (ředitelé sekcí – Petr Gajdušek). Žalobce zdůrazňuje, že byť Předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí rozlišuje mezi právem na soukromí u předsedů / místopředsedů úřadu a ředitelů sekcí na straně jedné, a právem na soukromí „ostatních osob“ na straně druhé, poskytl žalobci naprosto stejné informace o všech těchto osobách bez jakéhokoliv dalšího rozlišení. Ať tedy daná osoba zastává jakoukoli funkci a dále bez ohledu na to, zda je či není zaměstnancem úřadu, byly ve všech případech (s výjimkou současného vedení úřadu – Petr Rafaj, Hynek Brom, Eva Kubištová a Michal Petr) poskytnuty žalobci vždy zcela shodné informace o a to informace o jménu, příjmení, roku narození, označení vykonávané funkce a časovém období, kdy byla funkce vykonávána.

Žalobce opětovně zdůrazňuje, že mu není zřejmé, jak by mohlo být možné, aby zákon (například již výše citované ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu u členů rozkladové komise) na jedné straně výslovně požadoval odbornost coby předpoklad jmenování do funkce a na druhé straně aby tato jeho odbornost přímo nesouvisela s výkonem funkce. Při takovém výkladu bychom museli dojít k absurdnímu závěru, že zákon stanoví jako předpoklad pro jmenování do funkce něco, co k výkonu funkce vůbec není třeba. Pokud jde o ostatní dotčené osoby (zaměstnance úřadu), odbornost coby předpoklad pro výkon práce úředníka stanoví pro zaměstnance úřadu i platný, byť dosud neúčinný zákon č. 218/2002 Sb., služební zákon, viz § 17, odst. 1, písm. e) citovaného zákona, podle kterého „fyzická osoba musí dosáhnout předepsané vzdělání pro obor služby, včetně odborného zaměření vzdělání, popřípadě požadavek kladený na znalost cizího jazyka nebo jiný oprávněný odborný požadavek určený služebním orgánem potřebný k výkonu služby“. Žalobce má proto jednoznačně zato, že odbornost úřednického aparátu, včetně odbornosti osob připravující rozhodnutí o rozkladu, přímo souvisí s výkonem jejich funkce.

Nad rámec výše uvedeného žalobce opětovně uvádí, že pokud by se náhodou v pracovních životopisech vyskytovaly informace o vzdělání či odborné praxi, které opravdu nesouvisí s výkonem funkce (například že člen rozkladové komise či zaměstnanec úřadu je zdatný masér či lyžařský instruktor), pak takové informace žalobce nepožaduje a nikdy nepožadoval. Ochrana údajů, které skutečně nesouvisí s výkonem funkce, však musí být ze strany žalovaného poskytnuta tak, že tyto budou v ojedinělých případech začerněny či jiným způsobem neposkytnuty, nikoliv však tak, že žalobci nebude poskytnuta informace žádná.

K tvrzení žalovaného, že informace o vzdělání a odborné praxi je nutné utajovat, aby se předešlo případné identifikaci či dokonce kontaktu této osoby:

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí sice nijak nevěnoval výše uvedené námitce žalobce, tedy zdůvodnění tvrzení žalovaného, proč údaje ohledně vzdělání a praxe nesouvisí s výkonem funkce dotčených osob a tedy proč by se na tyto údaje neměla vztahovat výjimka dle § 5 odst. 2, písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Na druhou stranu se však žalovaný obsírně věnoval „odůvodnění“ svého tvrzení, že pokud by žalobci byly nyní poskytnuty další údaje, konkrétně pak údaje o vzdělání a praxi, byly by dotčené osoby tím spíše identifikovány, než pokud žalobce zná „pouze“ jméno, příjmení, rok narození a označení funkce, kterou dotčená osoba vykonává.

Na tomto místě žalobce zdůrazňuje, že připojenou argumentaci nepovažuje pro podanou žalobu za stěžejní, neboť má za to, že za situace, kdy mu žalovaný sdělil jména, příjmení, data narození a funkci každé jedné dotčené osoby, je tato každá jedna osoba již zcela jasně identifikována a uvedení či neuvedení dalšího údaje

na tom nemůže nic změnit. Pokud tedy Předseda žalovaného argumentuje v napadeném rozhodnutí tak, že určitelnost daných osob se poskytnutím dalších informací zvyšuje, jde tím proti znění zákona o ochraně osobních údajů, odborné literatury i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na které sám odkazuje.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí cituje § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, dle kterého je osobním údajem jakákoliv informace, jestliže lze na jejím základě přímo či nepřímo identifikovat konkrétní osobu. Žalobce zdůrazňuje, že má za to, že citované ustanovení na daný případ již nedopadá a to proto, že žalovaný odmítl poskytnout pouze informace ohledně vzdělání a odborné praxi dotčených osob a zbylé informace, tedy jméno, příjmení, rok narození a specifikaci vykonávané funkce žalobci poskytl, tedy jinými slovy žalovaný k identifikaci dotčených osob již bezesporu přikročil. V této souvislosti žalobce namítá, že informace ve formátu jméno, příjmení a pozice vykonávaná na Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže tyto osoby identifikuje sama o sobě naprosto konkrétně. Poskytnutí informací ohledně vzdělání a odborné praxe na postavení těchto osob nemůže v tomto ohledu nic změnit.

Žalobce zdůrazňuje, že pokud jde o zaměstnance úřadu, může je žalobce na základě již poskytnutých informací bez potíží kontaktovat a to tak, že zavolá na telefonní ústřednu tel. +420 542 167 111 a nechá se přepojit na danou osobu. Skutečnost, zda žalobce zná či nezná její nejvyšší dokončené vzdělání a předešlou odbornou praxi na to nemá absolutně žádný vliv. Stejně tak u členů rozkladové komise, skutečnost zda pan X vystudoval školu Y či Z nesnižuje ani nezvyšuje možnost kontaktovat tuto osobu. Touto námitkou žalobce se předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí nijak nevyřadil.

Žalobce nepožadoval osobní spis obsahující hodnocení jeho práce (tímto se zabýval judikát NSS sp. zn. 1 As 98/2008 ze dne 29. 7. 2009, na který odkazuje žalovaný v prvoinstančním rozhodnutí.) ani telefonní či jiný kontakt na dotčené osoby.

Zcela irrelevantní je také odkaz žalovaného v prvoinstančním rozhodnutí na judikát NSS sp.zn. 1 As 13/2011 ze dne 30. 3. 2011, který řešil zveřejnění osobních údajů dlužníků v rámci mediální kampaně ohledně jízd „na černo“. Žalobce zdůrazňuje, že on se domáhá informací, které zcela jasně souvisí s výkonem veřejné funkce, tedy informací o vzdělání a odborné praxi zaměstnanců Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a členů rozkladové komise, nikoli informací, zda tyto osoby dluží někomu nějaké peníze. Zatímco informace o tom, že určité osoby jsou dlužníky či jezdí po Praze „na černo“ může konkrétní osoby na veřejnosti dehonestovat, informace o tom, jakou vysokou školu tyto osoby vystudovaly a jakou měly tyto osoby eventuálně praxi před nástupem do výkonu funkce na Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, je nijak dehonestovat ze samé podstaty věci nemůže.

Nad rámec výše uvedeného žalobce upozorňuje na vnitřní rozpornost a tedy zjevnou účelovost odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, když žalovaný na jedné straně tvrdí, že informace o vzdělání a praxi by (pokud jde o žalobce) výrazně přispěla k možnosti žalobce tyto osoby kontaktovat, zatímco ale sám žalovaný není schopen tyto stejné osoby kontaktovat, i když informace o vzdělání a praxi má, neboť „*nevede aktualizovanou databázi kontaktů svých bývalých zaměstnanců a nemá tudíž aktuální kontaktní údaje*“, viz bod 16 prvoinstančního rozhodnutí.

K tvrzení žalovaného, že je neúčelné kontaktovat dotčené osoby za účelem zajištění jejich souhlasu s poskytnutím informace ohledně vzdělání a praxe:

V bodě 16 prvoinstančního rozhodnutí žalovaný tvrdí, že by pro něj bylo nanejvýš problematické kontaktovat dotčené osoby za účelem zajištění jejich případného souhlasu s poskytnutím informací, protože se většinou jedná o jeho bývalé zaměstnance a žalovaný nevede databázi kontaktů svých bývalých zaměstnanců. Tato námitka byla poněkud překvapivá, když o několik odstavců výše žalovaný zároveň tvrdil, že pokud by žalobci sdělil informace o vzdělání a praxi svých bývalých zaměstnanců, byly by tyto osoby natolik identifikovány, že by je žalobce (zřejmě bez potíží) mohl kontaktovat, i když žalobce na ně žádný, ani neaktuální kontakt nemá a ani jej nepožaduje. Je tedy zajímavé, že to, co by zřejmě žalobci nemělo činit potíže (?), je pro žalovaného samotného nepřekonatelná překážka.

Jedná se navíc pouze osm osob (respektive devět, ale o jedné z nich – JUDr. Michalu Petrovi – žalovaný informace poskytl z titulu jeho současné funkce místopředsedy Úřadu), kdy všechny tyto osoby vykonávaly v minulosti nejvyšší možné pozice na Úřadě a pravděpodobně již v té době daly souhlas se zveřejněním základních informací o jejich nejvyšším dosaženém vzdělání a předchozí relevantní odborné praxi.

Konkrétně se jedná o tyto osoby:

- Stanislav Bělehrádek (bývalý předseda ÚOHS)
- Josef Bednář (bývalý předseda ÚOHS)
- Martin Pecina (bývalý předseda ÚOHS)
- Alena Weignerová (bývalý místopředseda ÚOHS)
- Jindřiška Koblihová (bývalý místopředseda ÚOHS)
- Kamil Rudolecký (bývalý místopředseda ÚOHS)
- Robert Neruda (bývalý místopředseda ÚOHS)
- Luděk Svoboda (bývalý místopředseda ÚOHS)

Dále žalobce již v podaném odvolání namítal, že žalovaný za účelem zjištění souhlasu či nesouhlasu s poskytnutím informací nekontaktoval ani osoby, se kterými je běžně ve styku, tedy své současné zaměstnance. Lze mít totiž důvodně za to, že s těmito osobami žalovaný běžně komunikuje a jejich kontaktování by proto nemělo činit nejmenší potíže.

Jedná se minimálně o tyto tři osoby, kteří jsou členy rozkladové komise a kteří jsou zároveň zaměstnanci žalovaného:

- Petr Gajdušek, ředitel sekce, člen několika rozkladových komisí
- Aleš Drbal, předseda dvou rozkladových komisí
- Pavel Král, předseda třech rozkladových komisí.

K důvodům, proč žádná z dotčených osob nebyla kontaktována, se velmi krátce vyjádřil až předseda žalovaného, který v napadeném rozhodnutí jednak poukázal na skutečnost, že žádost o informace směřovala vůči žalovanému (a nikoliv vůči zaměstnancům žalovaného) a dále upozornil na krátkou lhůtu pro vyřízení žádosti o informace.

Pokud jde o výtku žalovaného, že žádost o informace nebyla směřována jednotlivým zaměstnancům, pak k tomu žalobce uvádí, že k těmto osobám žádost podle zákona 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím ani směřovat nemohla, protože tyto osoby nejsou povinným subjektem.

Pokud jde o odkaz na krátkou lhůtu pro vyřízení žádosti o informace, k tomu žalobce uvádí, že žalovaný využil možnosti, kterou mu zákon dává, a dopisem ze dne 9. 5. 2013 si prodloužil lhůtu pro poskytnutí informace. Informaci pak žalobci částečně poskytl až 17. 5. 2013. Žalobce má za to, že zejména rozeslání tří e-mailových zpráv svým vlastním zaměstnancům by pro žalovaného nepředstavovalo žádnou časovou zátěž a lze po něm takový postup spravedlivě požadovat. Odkaz žalovaného na krátkou lhůtu pro vyřízení žádosti o informace je tím spíše účelový, když žalovaný žádnou z dotčených osob nekontaktoval ani v rámci řízení o podaném opravném prostředku a to ani na základě námítky žalobce, že žalovaný by měl v tomto ohledu rozlišovat minimálně mezi svými současnými zaměstnanci a bývalými zaměstnanci.

Žalobce opakovaně upozorňuje, že svým odmítavým přístupem může naopak sám žalovaný velmi citelně poškodit ty osoby, které se svým vzděláním a odbornou praxí žádné problémy nemají, neboť postupem žalovaného je u veřejnosti vzbuzován dojem, že všichni pracovníci žalovaného žádné relevantní vzdělání či praxi či ani jednoho z toho nemají a proto jsou informace utajovány.

K testu proporcionality:

Napadené rozhodnutí se testem proporcionality částečně zabývá, nicméně stejně jako prvoinstanční rozhodnutí nijak nespecifikuje, jaká konkrétní újma hrozí dotčeným osobám v případě zveřejnění informací ohledně jejich dosaženého vzdělání a odborné praxe.

Předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v daném případě byl naplněn jak test vhodnosti (první stupeň) a to sice využitím institutu žádosti o informace dle zákona 106/99 Sb., o svobodném přístupu k informacím, tak test potřebnosti (druhý stupeň), neboť právní řád nezná jiný institut, který by naplnění cíle na možné účasti na veřejném životě naplňoval lépe. Třetí stupeň (test poměrování dvou ústavou zaručených práv, a to práva na informace a práva na soukromí) však dle názoru žalovaného naplněn nebyl.

Předseda žalovaného nejprve konstatoval, že míra narušení soukromí musí odpovídat společenskému významu funkce, s tím, že osoby, které stojí v čele úřadu (předseda, místopředseda) a osoby, které jsou oprávněny jménem žalovaného rozhodovat (ředitelé sekcí), nemohou počítat se zvýšenou ochranou svého soukromí. Míru přiměřeného narušení soukromí však zřejmě žalovaný vidí pouze a jen v poskytnutí informací ohledně jejich jména, příjmení, data narození a pracovního zařazení. K důvodu, proč testem proporcionality u těchto nejvýše postavených osob neprošly rovněž informace o jejich vzdělání a praxi, se žalovaný v žádném ze svých rozhodnutí nijak nevyjádřil, a to ani přes námitky žalobce v podaném odvolání.

Žalovaný zcela pomíjí, že právo na informace je zakotveno v čl. 17 odst. 4 a 5 Listiny základních práv a svobod. Ústavou zaručené právo na informace se řadí mezi základní politická práva a jeho smyslem je účinná kontrola veřejné správy, resp. kontrola povinných osob. Stejný právní názor vyslovil i Nejvyšší správní soud, v rozsudku č.j. 1 As 17/2008-67 ze dne 7. 5. 2008. Žalobce proto i nadále trvá na poskytnutí informací v jím požadované formě.

Pokud jde o namítanou ochranu soukromí, pokud jde o informace o vzdělání a odborné praxi osob vykonávajících vysokou funkci ve státní správě, pak žalobce opakuje, že k takové „ochraně“ není v daném případě dán žádný legitimní důvod. Navíc podle citovaného §8a se naopak osobní informace v zásadě poskytují (nikoli naopak) a to v souladu s právními předpisy upravující jejich ochranu. Takovým právním předpisem je rovněž i citovaný zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Ustanovení § 4, písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, na které se žalovaný odkazuje, však nestanoví žádný speciální režim, dle kterého by se tyto údaje neposkytovaly, či poskytovaly nějak omezeně.

Požadované informace ohledně vzdělání a odborné praxe by snad eventuálně mohly být způsobilé poškodit dotčené osoby pouze za situace, kdy jejich vzdělání a praxe zcela jednoznačně neodpovídá vykonávané funkci. V takovém případě však zájem veřejnosti na řádném výkonu státní správy zcela nepochybně převažuje nad zájmem na ochranu soukromí osob, které se neměly vzhledem k absenci vzdělání či praxe či obojího na dané pozici nikdy dostat.

Žalobce nezpochybňuje, že každá fyzická osoba má právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy. Smyslem této ochrany je však dle přesvědčení žalobce ochrana fyzické osoby zejména před nepřiměřenými útoky na její osobu, například před zveřejňováním nepravdivých informací o této osobě, zveřejňování urážlivých výroků, používání nepřiměřené či neoprávněné kritiky, ironizování této osoby, odsuzování či zavrhování jednání nebo činnosti určité fyzické osoby, zveřejňování informací z intimního života fyzické osoby, zveřejňování její sexuální orientace apod. Každá fyzická osoba má pak samozřejmě právo se proti takovým výše uvedeným zásahům do svého soukromí bránit například i soudní cestou a tedy má právo domáhat se toho, aby od takových neoprávněných zásahů bylo upuštěno, popř. domáhat se rovněž přiměřeného zadostiučinění. Žalobce má však za to, že požadovaná informace ohledně dosaženého vzdělání a odborné praxe žádný takový citlivý osobní údaj neobsahuje.

V dané věci je rozhodující, zda požadovaná informace je údajem soukromým nebo veřejným. Nálezem Ústavního soudu sp.zn. ÚS 23/05 ze dne 17. 7. 2005 a rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 3/2010-182, byla potvrzena existence obecného právního názoru, že profesionální sféra osob působících ve veřejném životě, patří do sféry veřejné. Údaj se týká veřejné sféry, pokud může být otázkou veřejného zájmu. Takový údaj pak spadá pod ochranu čl. 17 odst. 1, 2,3, a 5 Listiny a čl. 10 odst. 1 Ústavy. Při rozhodování o tom, zda se jedná v konkrétním případě o informace veřejné či soukromé musí být jednoznačně rozlišeno mezi žádostí o informace způsobitou přispět k diskusi v demokratické společnosti týkající se veřejného zájmu a mezi informováním o detailech soukromého života jednotlivce, který vykonává veřejnou funkci. Co se považuje za věc veřejnou, bylo vyjádřeno Ústavním soudem v nálezu sp. zn. I. ÚS 453/03. „Věcí veřejnou jsou veškeré agendy státních institucí, jakož i činnost osob působících ve veřejném životě, tj. například činnost politiků místních i celostátních, úředníků, soudců, advokátů, popř. kandidátů či čekatelů na tyto funkce,... Tyto veřejné záležitosti, resp. veřejná činnost jednotlivých osob mohou být veřejně posuzovány.“ **Zde žalobce zdůrazňuje, že jím citovaný judikát výslovně jmenuje úředníky.**

V posuzovaném případě je zřejmé, že požadované informace ohledně dosaženého vzdělání a odborné praxe se v žádném případě nedají podřadit pod informace o detailech soukromého života jednotlivce. Naopak tyto informace se dají považovat za informace vhodné pro veřejnou diskusi, když „v zásadě na všem, co může souviset s fungováním moci ve státě, mohou mít jednotlivci i veřejnost legitimní zájem; jde o jejich informování a o svobodné utváření názorů a eventuálně o následné veřejné posuzování, tedy o veřejnou diskusi, což může působit jako veřejná kontrola činnosti státu.“ (Nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10).

2.4. Ke znění petitu:

Žalovaný částečně žalobci požadované informace o zaměstnancích i členech rozkladové komise poskytl a to v rozsahu jméno, příjmení, rok narození a dále informaci od kdy do kdy ta která osoba tu kterou funkci u žalovaného zastávala. Žalovaný však žalobci dosud neposkytl informace ohledně vzdělání a odborné praxe těchto osob. Pro žalobce je však nezbytné, aby mu dosud chybějící informace o vzdělání a odborné praxi byly poskytnuty takovým způsobem, aby je mohl žalobce přiřadit k již poskytnutým informacím. Pouze z tohoto důvodu žalobce požaduje opětovně poskytnout i některé již poskytnuté informace (jméno, příjmení u každé dotčené osoby) s tím, že nově bude k těmto informacím identifikujícím údajům přiřazena nová informace ohledně vzdělání a praxe té které osoby.

Důkaz: - příloha č. 3 – prodloužení lhůty
- příloha č. 4 – částečné poskytnutí informace ze dne 17. 5. 2013
- příloha č. 5 – rozhodnutí ÚOHS o částečném odmítnutí informace ze dne 17. 5. 2013
- příloha č. 6 – odvolání ze dne 24. 5. 2013
- příloha č. 7 – rozhodnutí předsedy ÚOHS ze dne 26. 6. 2013

3.

Pro účely výpočtu náhrady nákladů řízení zástupce žalobce sděluje, že není plátcem DPH. Žalobci nejsou známy žádné osoby zúčastněné na řízení.
Žalobce souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání.

4.

Žalobce navrhuje, aby soud rozhodl

r o z s u d k e m

takto:

- I. **Rozhodnutí Předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26. června 2013, č.j. ÚOHS-R153/2013/IN-12015/2013/320/EDy, se zrušuje.**
- II. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. Května 2013, č.j. ÚOHS-V50/2013/IN-8671/2013/610/ISn, se zrušuje.**

- III. Žalovanému se nařizuje poskytnout žalobci profesní životopisy předsedů Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže Stanislav Bělehrádek, Josef Bednář, Martin Pecina a místopředsedů Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže Alena Weignerová, Jindřiška Koblíhová, Kamil Rudolecký, Robert Neruda, Luděk Svoboda a Kamil Rudolecký, a to v minimálním rozsahu: jméno, příjmení, nejvyšší dosažené vzdělání ke dni nástupu do funkce a relevantní odborná praxe předcházející nástupu do funkce předsedy či místopředsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže,
- IV. Žalovanému se nařizuje poskytnout žalobci profesní životopisy dalších osob, které byly oprávněny samostatně rozhodovat jménem Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v letech 2010-2013 a to Petr Gajdušek, a to v minimálním rozsahu: jméno, příjmení, nejvyšší dosažené vzdělání ke dni nástupu do funkce ředitele sekce a relevantní odborná praxe předcházející nástupu do funkce ředitele sekce na Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže,
- V. Žalovanému se nařizuje poskytnout žalobci profesní životopisy všech současných členů rozkladových komisí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (ke dni 24. 4. 2013), a to Josef Bejček, Petr Běhan, Petra Buzková, Jiří Blažek, Pavlína Bánová, Kateřina Boháčová, Vít Bureš, Aleš Čimera, Aleš Drbal, Pavel Drábek, Petr Fiala, Petr Gajdušek, Pavel Král, Martin Kramář, Lenka Knopová, Jakub Kawulok, Alena Kliková, Petr Kolman, Zdeněk Koudelka, Ludmila Lochmanová, Aleš Musil, Karel Marek, Jan Malast, Luboš Mikeška, Tomáš Nevečeřal, Jiří Nováček, Vilém Podešva, Petra Rafajová, Jan Sixta, Ondřej Suchánek, Soňa Skulová, Kristina Škampová, Bohumír Štědroň, Lukáš Trojan, Tomáš Tyll, Jaroslav Tesák, Vladimír Vopálka, Josef Valter, Jindřich Vítek, Josef Vedral, Jiří Vodička, Jan Vojtíšek a Marek Wiejowski, a to v minimálním rozsahu: jméno, příjmení, nejvyšší dosažené vzdělání ke dni zahájení činnosti člena rozkladové komise a relevantní odborná praxe předcházející vzniku funkce člena rozkladové komise.
- VI. Žalovaný je povinen do tří (3) dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit Žalobci náklady řízení.

.....
Za Oživení, o.s.
Mgr. Petra Bielinová, advokát